Sygn. akt III AUa 1043/26

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2026 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA [redacted]

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2026 r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy [redacted]

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy

od wyroku Sądu [redacted]ego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 kwietnia 2026 r., sygn. akt VI U 597/26

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bydgoszczy na rzecz [redacted] kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia [redacted] za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym kwota ta została zasądzona, do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

[redacted]

Sygn. akt III AUa 1043/26

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 12 lutego 2026 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy odmówił ubezpieczonej [redacted] wznowienia postępowania w sprawie emerytury.

Odwołanie od tej decyzji złożyła [redacted].

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 20 kwietnia 2026 r. (sygn. akt VI U 597/26) Sąd [redacted] w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury [redacted] w powszechnym wieku emerytalnym z pominięciem art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (pkt 1.), zasądził od organu rentowego na rzecz [redacted] 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (pkt 2.), żądanie wyrównania świadczenia [redacted] organowi rentowemu celem rozpoznania (pkt 3.), stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 4.).

Rozstrzygnięcie to Sąd [redacted] oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczona [redacted] urodziła się w dniu 5 czerwca 1955 roku.

Decyzją z dnia 24 września 2007 r. organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy przyznał [redacted] od dnia 1 września 2007 r. emeryturę wcześniejszą.

Decyzją z dnia 5 maja 2016 r. organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy, po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonej z

dnia 26 kwietnia 2016 r., przyznał ubezpieczonej od dnia 5 kwietnia 2016 r. emeryturę w wieku powszechnym. Emerytura została obliczona zgodnie z treścią przepisów art. 26 ustawy emerytalnej, tj. podstawa obliczenia emerytury [redacted] o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

W dniu 22 stycznia 2026 r. ubezpieczona wniosła o wznowienie postępowania i przeliczenie jej emerytury w wieku powszechnym bez zastosowania regulacji zawartej w przepisie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalno-rentowej.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 r., w sprawie o sygn. akt SK 140/20, orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251) w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

Sąd [redacted]y oparł ustalenia stanu faktycznego na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego, przy czym należy podkreślić, że ustalenia te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Spór między stronami nie dotyczył więc faktów, lecz miał wyłącznie charakter prawny – jego istotą było rozstrzygnięcie, czy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 roku może stanowić podstawę do ponownego ustalenia wysokości świadczenia [redacted] ubezpieczonej.

Sąd [redacted]y wskazał, że odwołanie ubezpieczonej [redacted] Bendarczyk okazało się uzasadnione. W sprawie nie było sporu co do stanu faktycznego. Ubezpieczona pobiera emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym od 2016 r. Świadczenie to zostało pomniejszone o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur tj. emerytury [redacted], do której była uprawniona od 2007 r. Rozstrzygnięcia wymagało zatem zagadnienie prawne w postaci - w pierwszej kolejności - dopuszczalności pomniejszenia podstawy wymiaru emerytury [redacted] w powszechnym wieku emerytalnym o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych, w drugiej kolejności - przypadku zaś przesądzenia o niezgodności z Konstytucją przepisu powyższe przewidującego - istnienia

podstawy prawnej ponownego przeliczenia świadczenia z pominięciem przepisu nakazującego pomniejszenie świadczenia o przedmiotowe kwoty.

W przedmiotowej kwestii wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w przywoływanym przez [redacted] wyroku z dnia 4 czerwca 2024 r. sygn. akt SK 140/20, a w oparciu o tezy wskazanego wyroku Sąd [redacted]y w Szczecinie w wyroku z dnia 3 lipca 2024r. sygn. akt VI U 528/24, gdzie wskazując, iż „Trybunał Konstytucyjny w cytowanym powyżej wyroku z dnia 4 czerwca 2024 r. (sygn. akt SK 140/20), podtrzymał wcześniejszą linię orzecznictwa wyrażoną w wyroku z dnia 6 marca 2019 r. (sygn. akt P 20/16), przyjmując, że regulacja zawarta w art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w stosunku do osób, które wniosek o przyznanie emerytury w wieku obniżonym złożyły do dnia ogłoszenia ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, jest niezgodna z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji. Jako, że wyroki trybunału Konstytucyjnego są ostateczne i powszechnie obowiązujące oraz, że sentencja przedmiotowego orzeczenia nie zawiera elementu intertemporalnego, przyjąć należy, że w stosunku do osób w takiej sytuacji faktycznej jak ubezpieczony przepis ten od początku jego obowiązywania był niezgodny z Konstytucją i jako taki nie powinien być zastosowany. Przy czym, do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie wymienione orzeczenie Trybunał Konstytucyjnego nie zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw. Zdaniem Sądu nieuprawnione zaniechanie władzy wykonawczej w publikacji przedmiotowego orzeczenia nie może wpływać na brak możliwości jego zastosowania. W konsekwencji Sąd [redacted]y, opierając się treść wymienionego wyroku oraz wyroku z dnia 6 marca 2019 r. dokonał wykładni konstytucyjnej (nie kontrolował konstytucyjności przepisu) przepisu art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyjmując, że nie może on mieć zastosowania w sytuacji faktycznej [redacted]. W konsekwencji, Sąd na mocy art. 477^{14} § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury [redacted] w wieku powszechnym z pominięciem przepisu art. 25 ustęp 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Jednocześnie, mając na uwadze, że organ rentowy nie ponosi winy w zastosowaniu

przedmiotowego przepisu, stwierdzono brak podstaw do ustalenia odpowiedzialności organu rentowego za niewydanie decyzji w terminie”.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podzielił powyższe stanowisko, co skutkowało przyjęciem, iż przepis przewidujący pomniejszenie podstawy wymiaru świadczenia [redacted] w powszechnym wieku emerytalnym o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych - art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej nie może znaleźć zastosowania. W konsekwencji, odniesienia wymaga jedynie wyrażone w niniejszej sprawie stanowisko pozwanego, jakoby art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie mógł stanowić podstawy do ponownego przeliczenia emerytury [redacted], albowiem wydanie przez Trybunał Konstytucyjny wyroku nie jest wymienione wśród przesłanek przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z ust. 1 przedmiotowego przepisu w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli: 1) po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość; 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa; 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy [redacted], okazały się fałszywe; 4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie; 5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność; 6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego. Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z nieprawidłowym obliczeniem wysokości świadczenia na skutek błędu organu rentowego. Za taki uznaje się bowiem również sytuację, w której organ rentowy wydał decyzję w oparciu o przepis uznany za niezgodny z konstytucją. Przykładowo w wyroku z dnia 25 czerwca 2020 r. III AUa 777/19 Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził, iż za błąd uznać należy obiektywną niezgodność z prawem decyzji organu rentowego, która to niezgodność wyszła na jaw wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. W uzasadnieniu wskazał między innymi „organ rentowy opowiedział się za węższym rozumieniem wskazanego pojęcia. Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd [redacted]y opowiada się za rozumieniem szerszym. Oczywiście decyzja interpretacyjna

sądu nie powinna być arbitralna. Jest ona arbitralna w tym znaczeniu, że mając na względzie argumenty za i przeciw, ostatecznie sąd musi opowiedzieć się za którymś ze stanowisk. Natomiast nie jest arbitralna o tyle, że ujawnia podstawy rozumowania i umożliwia przeprowadzenie krytyki przedstawionego stanowiska. W ocenie Sądu Apelacyjnego za przyjętym rozumieniem wskazanych pojęć przemawia wykładnia funkcjonalna art. 114 ustawy emerytalnej. Mechanizm przewidziany w tym przepisie ma doprowadzić do zgodności z prawem wysokości renty lub emerytury, gdy błąd popełni organ rentowy, błąd popełni ubezpieczony, a nawet gdy nie popełniono błędu, a ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Ustalenie na podstawie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, że wydanie decyzji określającej sposób wyliczenia emerytury [redacted], jest nową okolicznością. Ten nieprawidłowy sposób istniał już w chwili wydawania poprzedniej decyzji, gdyż niekonstytucyjność istniała od początku, a jedynie ujawnienie tej okoliczności nastąpiło dopiero na skutek wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny. Należy podzielić stanowisko doktryny i "zauważyć, że wzruszalność decyzji rentowych polega przede wszystkim na niwelowaniu tzw. wad materialnoprawnych, czyli uchybień organu rentowego w zakresie rozstrzygania o faktach warunkujących nabycie prawa do emerytur i rent albo zaniedbań samych ubezpieczonych wywołanych nieporadnością w dokumentowaniu prawa do świadczeń lub niedostateczną znajomością warunków, od których spełnienia zależy przyznanie uprawnień ubezpieczeniowych. Wskazana powyżej specyfika tej instytucji - a także wzgląd na socjalne przeznaczenie emerytur/rent i gospodarowanie środkami publicznymi - uzasadnia przyznanie stronom stosunkowo szerokich uprawnień zarówno w celu kwestionowania błędnie ukształtowanego prawa do świadczenia, jak i ponownego ubiegania się o poprzednio nieprzyznane prawo. (K.A. Komentarz do art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, LEX). "Ujawnione okoliczności" to określone w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie uprawnień ubezpieczeniowych (tj. przesłanki nabycia prawa do świadczeń) oraz uchybienia normom prawa materialnego lub/i procesowego wpływające na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego" (R. B., W. prawomocnych decyzji rentowych, s. 132, W. K. 2007 r.)”.

Z uwagi na powyższe, Sąd [redacted]y na podstawie art. 477^{14} § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

W punkcie 2. wyroku orzeczono o kosztach procesu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. przy zastosowaniu § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Żądanie o wypłatę wyrównania podlegało jako nowo zgłoszone przekazaniu do ZUS w trybie art. 477^{10} § 2 k.p.c. W myśl tego przepisu, jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu.

Sąd [redacted]y wskazał, że odwołanie od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu i wszczyna postępowanie sądowe. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 477(10) § 2 k.p.c. A zatem kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej, bowiem zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477(14) § 2 i art. 477(14a) k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu. Wyrok SA w Katowicach z 28.07.2022 r., III AUa 2655/20, LEX nr 3440718.

Z uwagi na powyższe Sąd [redacted]y orzekł jak w punkcie 3. wyroku.

Natomiast w punkcie 4. wyroku Sąd [redacted]y zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej

okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu [redacted]ego nie zaistniały podstawy do stwierdzenia takiej odpowiedzialności, pomimo uwzględnienia odwołania [redacted]. Podstawą wydania zaskarżonej decyzji było uznanie przez organ rentowy, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie stanowi przesłanki wymienionej w art. 114 ustawy emerytalnej, a ponadto okoliczność, że mimo jego wydania, nie został on opublikowany. Rygoryzm i formalizm postępowania administracyjnego uniemożliwił ZUS-owi wydanie decyzji w oparciu o nieopublikowany wyrok TK. Dopiero w niniejszym postępowaniu Sąd, nie będąc ograniczony tą przeszkodą i uznając, iż zaniechanie władzy wykonawczej w publikacji przedmiotowego orzeczenia nie może wpływać na brak możliwości jego zastosowania, mógł rozstrzygnąć o żądaniu [redacted] w oparciu o treść wyroku.

Apelację od wyroku z 20 kwietnia 2026 r. złożył organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie pkt 1. i 2.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący organ rentowy zarzucił:

- naruszenie art.25 ust.1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury [redacted] pominąć ww. przepis, podczas gdy brak jest ku temu podstaw, zwłaszcza biorąc pod uwagę okoliczność, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2024 r., sygn. akt SK 140/20, nie został do tej pory opublikowany w Dzienniku Ustaw, a zatem nie posiada mocy obowiązującej i jako taki nie skutkuje uchyleniem ww. przepisu, lecz jedynie zobowiązuje ustawodawcę do uchwalenia odpowiedniej nowelizacji, usuwającej niekonstytucyjną lukę prawną,

- art.114 ust.1 pkt 1 i 6 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że wyliczenie emerytury [redacted] w myśl art.15 ust.1b tej ustawy, który został uznany za niezgodny z Konstytucją stanowił błąd organu rentowego, podczas gdy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r. sygn. akt SK 140/20 nie może być, jako nieopublikowany, podstawą do powyższych twierdzeń, a jednocześnie powołanie się przez sąd na stanowisko, z którego wynika, że rzekomy błąd organu stanowi nową okoliczność w

sytuacji, gdy podstawy ponownego ustalenia prawa wymienione w art.114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS są odrębne od siebie, a wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie stanowi nowej okoliczności,

- art.98 k.p.c. w konsekwencji powyższych zarzutów zasadnym jest zaskarżenie rozstrzygnięcia co do kosztów procesu.

Powołując się na podaną podstawę apelacji organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenie odwołania; ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy [redacted] w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania; zasądzenie od ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych na rzecz [redacted].

Stanowisko swoje organ rentowy uzasadnił.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od [redacted] na rzecz [redacted] kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za postępowanie przed sądem odwoławczym. Stanowisko swoje ubezpieczona uzasadniła.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja [redacted] podlegała oddaleniu.

Przedmiotem postępowania była kwestia ponownego ustalenia wysokości emerytury [redacted], przyznanej w powszechnym wieku emerytalnym – z pominięciem mechanizmu przewidzianego w art.25 ust.1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej jako: ustawa emerytalna).

W odniesieniu do tego przedmiotu Sąd [redacted]y poczynił wystarczające ustalenia w rozumieniu art.227 k.p.c., zebrane dowody oceniając zgodnie z wymogami wynikającymi z art.233§1 k.p.c. Słusznie zresztą zauważył sąd pierwszej instancji, że okoliczności faktyczne sprawy [redacted] wątpliwości i nie były sporne pomiędzy stronami. Sąd Apelacyjny podziela i

przyjmuje za własne ustalenia Sądu [redacted]ego co do faktów w sprawie, zatem nie ma konieczności ich ponownego szczegółowego przywoływania (art.387§2[1] pkt 1 k.p.c.).

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań wskazać należy, że co prawda organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił wznowienia postępowania w sprawie emerytury [redacted], ale jednocześnie odmówił też ponownego ustalenia wysokości świadczenia. W takiej konfiguracji zasadnie Sąd [redacted]y uczynił przedmiotem ustaleń i rozważań kwestię ponownego ustalenia wysokości emerytury [redacted].

Istota sporu oscylowała wokół tego, czy w sprawie niniejszej istniały podstawy do ponownego ustalenia wysokości emerytury [redacted]. Ubezpieczona, wnosząc o przeliczenie wysokości emerytury, odwoływał się do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2024 r., SK 140/20, zaś organ rentowy wywodził, że orzeczenie to nie zostało opublikowane, a przepis art.25 us.1b ustawy emerytalnej nie został uchylony.

Zauważyć należy, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2024 r. nie zostało opublikowane, co – w świetle art.190 ust. 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – rodzi może rodzić wątpliwości co do jego wejścia w życie. Podnoszone są również wątpliwości odnośnie do właściwej obsady składu Trybunału Konstytucyjnego wydającego orzeczenie z 4 czerwca 2024 r. Elementy te, aczkolwiek nie można ich całkowicie pominąć, nie mają jednak ostatecznie kluczowego znaczenia w sprawie niniejszej. Orzeczenie to bowiem ma charakter zakresowy, a jednocześnie nie eliminuje z porządku prawnego przepisu art.25 ust.1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej jako: ustawa emerytalna). Z orzeczenia tego wynika, że przepis art.25 ust.1b ustawy emerytalnej oceniony został jako naruszający przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jedynie w stosunku do określonej grupy ubezpieczonych.

Rozważając kwestie wykładni i zastosowania przepisów prawa materialnego w sprawie niniejszej wskazać należy, że w judykaturze zwracano uwagę na konieczność uwzględnienia – przy stosowaniu art.25 ust.1b ustawy emerytalnej do ustalenia wysokości emerytury [redacted], pobierającego emeryturę w wieku obniżonym – standardu konstytucyjnego w zakresie wykładni art.2 Konstytucji RP w odniesieniu do zasad kształtowania wysokości świadczeń emerytalnych takich osób po uzyskaniu prawa do emerytury w

wieku powszechnym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2025 r., III USKP 121/23, OSNP 2025/7/25, wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2022 r., III USKP 98/21, wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2021 r., III USKP 52/21, OSNP 2022/2/19).

Rozważając zatem treść art.25 ust.1b ustawy emerytalnej w aspekcie zgodności ze standardami konstytucyjnym w odniesieniu do art.2 Konstytucji RP, przypomnieć należy, że zgodnie z jego treścią, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art. 46, 50, 50a, 50e lub 184, a także art.88 lub art.88a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Nie można pominąć, że przepis art.25 ust.1b ustawy emerytalnej został dodany ustawą z 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (art.1 pkt 6 lit.b), która opublikowana została w Dzienniku Ustaw z 6 czerwca 2012 r. (Dz.U.2012.637). Zgodnie z art.22 ustawy z 11 maja 2012 r., przepis art.25 ust.1b ustawy emerytalnej wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

W odniesieniu do mechanizmu ustalania wysokości emerytury z uwzględnieniem regulacji art.25 ust.1b ustawy emerytalnej, należy mieć na uwadze, że zasadniczo skorzystanie przywileju przejścia i pobrania wcześniejszych emerytur na podstawie przepisów szczególnych dotyczących emerytur dla niektórych ubezpieczonych, uzasadnia i proporcjonalnie usprawiedliwia pomniejszenie podstawy wymiaru emerytury [redacted] na podstawie art. 24 ust. 1 i następnych ustawy o emeryturach i rentach z FUS o sumy poprzednio pobranych wcześniejszych emerytur, przy zastosowaniu mechanizmu ustalania wysokości świadczeń emerytalnych w zależności od proporcjonalnego prognozowanego "średniego trwania życia" osoby uprawnionej, ponieważ osobom uprawnionym do takich samych rodzajowo świadczeń powinna przysługiwać emerytura ustalana według takich samych (równych) zasad obliczania jej wysokości bez względu na datę złożenia wniosku emerytalnego. Każdy mechanizm ustalania wysokości świadczeń emerytalnych ma określone uwarunkowania majątkowe, które gwarantują prawem określoną wysokość ustalanych emerytur w prognozowanych długoterminowych okresach ich pobierania przede wszystkim ze względu na

zgromadzony kapitał składkowy, który pomniejszają wcześniej wypłacone kwoty pobranych długoterminowych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Taki stan rzeczy usprawiedliwia ustawowe modyfikowanie wysokości emerytur ze względu na wcześniejsze pobranie i spożytkowanie tych samych rodzajowo, choć wcześniejszych świadczeń emerytalnych, które uszczupliły zgromadzony indywidualny kapitał emerytalny oraz Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, z którego emerytury są wypłacane (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 września 2017 r., II UK 381/16).

Także w doktrynie podkreśla się, że ochrona emerytalnych praw nabytych nie obejmuje gwarancji niezmienności mechanizmów ustalania wymiaru świadczeń, które mogą ulegać modyfikacjom między innymi ze względu na sprawiedliwy rozdział środków z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS). Niepomniejszanie podstawy obliczenia emerytury z art.27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - w razie ustalania jej wymiaru na podstawie art.26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sytuacji wcześniejszego pobierania innej emerytury (art.55a ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) - uprzywilejowywałoby tę kategorię ubezpieczonych, do których (w przeciwieństwie do innych ubezpieczonych obliczających emerytury w systemie zdefiniowanej nieskapitalizowanej składki) nie miałaby zastosowania zasada, że wysokość takiego świadczenia [redacted] o wcześniej skonsumowane kwoty emerytur. Do tego ustalenie wysokości emerytury z art.27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wedle reguł art. 26 tej ustawy, bez pomniejszenia jej podstawy obliczenia z tytułu uprzedniego pobrania innej emerytury, spowodowałoby nieuzasadnione uszczuplenie przychodów FUS na wypłatę emerytur. Jeżeli bowiem mielibyśmy do czynienia z nieobniżaniem podstawy obliczenia emerytury w wieku powszechnym o kwoty wcześniej pobranych emerytur, to w podstawie obliczenia takiego świadczenia [redacted] by całą zaewidencjonowaną na koncie ubezpieczonego kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne, mimo że ich część została już "spożytkowana" na wypłatę świadczeń sprzed dnia nabycia in concreto prawa do emerytury z art.27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nadużywając solidarności w relacjach między członkami wspólnoty ryzyka, nałożono by zatem na nią obowiązek sfinansowania wypłaty tej części emerytury w wieku powszechnym, która nie znajduje pokrycia we wcześniej wniesionym (zaewidencjonowanym), lecz wydanym (tj. pomniejszonym o kwoty pobranych emerytur), wkładzie ubezpieczonego

stanowiącym zasadniczy element podstawy obliczenia emerytury. Tym samym doszłoby także do naruszenia zasady wzajemności ubezpieczeniowej (por. K. Antonów, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego III UZP 6/17, OSP 2019 Nr 1, poz. 5).

W uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., P 20/16 (OTK ZU A/2019, poz.11) nie kwestionowano, że wprowadzenie mechanizmu potrącenia odpowiadało w swym zasadniczym wymiarze podstawowym elementom obowiązującego systemu [redacted] (systemu zdefiniowanej składki). System ten uzależnia wysokość emerytury od długości trwania okresu aktywności zawodowej oraz wysokości składek odprowadzanych na ubezpieczenie emerytalne, zatem posłużenie się rozwiązaniem, które - w ramach gromadzonego przez daną osobę kapitału - uwzględnia pobrane świadczenia [redacted] na podstawie szczególnych rozwiązań, nawiązuje wyraźnie do kapitałowego charakteru nowego systemu [redacted]. Zakłada bowiem, że przyznanie powszechnego świadczenia [redacted], finansowanego ze składek płaconych przez ubezpieczonego, nie może jednocześnie abstrahować od wcześniejszego pobierania świadczeń przez tę samą osobę.

Na gruncie sprawy [redacted] jednak wymaga – w kontekście uwzględnienia standardu konstytucyjnego w odniesieniu do art.25 ust.1b ustawy emerytalnej – kwestia zgodności tego przepisu z art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do tej kategorii osób, którym przyznane zostało prawo do emerytury, o której mowa w art.25 ust.1b ustawy emerytalnej na skutek wniosku złożonego przed dniem 6 czerwca 2012 r. (ogłoszenie w Dzienniku Ustaw ustawy zmieniającej ustawę o emeryturach i rentach z FUS), a które nie nabyły prawa do emerytury [redacted] z osiągnięcia wieku [redacted] przed 1 stycznia 2013 r.

Osoby takie, korzystając z prawa do emerytury [redacted] in concreto przed wprowadzeniem art.25 ust.1b ustawy emerytalnej, nie miały świadomości co do skutków prawnych, jakie może wywołać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury [redacted] świadczeń emerytalnych. Jednocześnie osoby takie nie miały możliwości, by zmienić konsekwencje decyzji podjętych wcześniej co do nabycia prawa do emerytury [redacted]. Nie mogły one także skorzystać z uprawnień w kształcie, jaki istniał przed wprowadzeniem art.25 ust.1b ustawy emerytalnej odnośnie do ustalenia wysokości emerytury w wieku powszechnym.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że granicę dopuszczalności ingerencji ustawodawcy w prawa podmiotowe wyznacza wymaganie, aby wprowadzane modyfikacje nie były dla jednostki zaskakujące i nie miały charakteru arbitralnego (zob. między innymi wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2008 r., Kp 2/08, OTK-A 2008 Nr 9, poz. 157, cz. III, pkt 5.2; z dnia 8 grudnia 2011 r., P 31/10, OTK-A 2011 Nr 10, poz. 114, cz. III, pkt 5.3; z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11, OTK-A 2012 Nr 2, poz. 16, cz. III, pkt 4.1; z dnia 13 czerwca 2013 r., K 17/11, OTK-A 2013 Nr 5, poz. 58, cz. III, pkt 7.1). Innymi słowy, konieczne jest, aby zastosowane zostały procedury umożliwiające zainteresowanym dostosowanie się do zaistniałej sytuacji i odpowiednie rozporządzenie swoimi prawami (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 września 1998, K 10/98, OTK 1998 Nr 5, poz. 64). W tym kontekście Trybunał wielokrotnie podejmował rozważania na temat wymagań, jakie Konstytucja narzuca wprowadzaniu w życie nowych przepisów, w tym także intertemporalnych, w zakresie, w jakim zawierają one rozwiązania mniej korzystne dla ich adresatów. Zmiana obowiązującego prawa, która pociąga za sobą niekorzystne skutki dla sytuacji prawnej podmiotów, powinna być dokonywana zasadniczo z zastosowaniem techniki przepisów przejściowych, a co najmniej odpowiedniej vacatio legis. Sytuacja prawna osób dotkniętych nową regulacją powinna być poddana takim przepisom przejściowym, by mogły mieć one czas na dokończenie przedsięwzięć podjętych na podstawie wcześniejszej regulacji w przeświadczeniu, że będzie ona miała charakter stabilny. Zasada zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa nakazuje ustawodawcy należyte zabezpieczenie "interesów w toku", a zwłaszcza należytą realizację uprawnień nabytych na podstawie poprzednich przepisów (tak między innymi: orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 marca 1993 r., K 9/92, OTK 1993, cz. I, poz. 6; z dnia 15 lipca 1996 r., K 5/96, OTK 1996 Nr 4, poz. 30 oraz wyrok z dnia 24 października 2000 r., SK 7/00, OTK 2000 Nr 7, poz. 256).

Zważyć należy, że w wyroku z 6 marca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny niezgodności art.25b ustawy emerytalnej z normami konstytucyjnymi nie wiązał z ochroną praw nabytych, lecz z naruszeniem zasady lojalności państwa względem obywatela przez wprowadzenie niekorzystnych skutków prawnych decyzji, która w chwili jej podejmowania nie była obarczona tymi skutkami, przy jednoczesnym braku możliwości uchylenia się od jej skutków. Nie chodzi również o niezgodność z aksjologią konstytucyjną samego

mechanizmu ustalenia wysokości emerytury [redacted] w art.25 ust.1b ustawy emerytalnej. Ponownie wskazać trzeba, że rozważania co do zgodności ze standardami konstytucyjnymi regulacji art.25 ust.1b ustawy emerytalnej w wyroku z 6 marca 2019 r. odnosiły się do art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i zgodności tej regulacji – co do pewnej grupy ubezpieczonych – z zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, stanowiącą element zasady demokratycznego państwa prawnego.

W podobny sposób standard konstytucyjny odnośnie do stosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej kształtuje się, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sprawie niniejszej. Mimo bowiem tego, że wywody prawne Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 6 marca 2019 r., P 20/16 koncentrowały się na sytuacji kobiet urodzonych w 1953 r., to wyrażone w uzasadnieniu tego wyroku zapatrywania prawne co do standardu konstytucyjnego, z którego wynikała sprzeczność art.25 ust.1b ustawy emerytalnej z art.2 Konstytucji RP i z wyrażoną w tym przepisie zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, w pełni znajdują także zastosowanie do sytuacji ubezpieczonej (por. posiłkowo: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2026 r., I USK 838/26, uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 14 maja 2026 r., I USK 180/26). Kwestię tę rozważał również Sąd [redacted]y, zatem nie ma konieczności powielania wywodów prawnych w tym zakresie.

Ubezpieczona prawo do emerytury na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela od 1 września 2007 r., decyzją organu rentowego z 24września 2007 r. Decyzją organu rentowego z 5 maja 2016 r. ubezpieczonej przyznane zostało prawo do emerytury po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego od 5 kwietnia 2016 r. Ubezpieczonej prawo do emerytury na podstawie przepisów Karty Nauczyciela przyznane więc zostało przed wprowadzeniem art.25 ust.1b ustawy emerytalnej (przed 6 czerwca 2012 r. – ogłoszeniem w Dzienniku Ustaw ustawy zmieniającej).

Natomiast wiek emerytalny powszechny ubezpieczona osiągnęła po 6 czerwca 2012 r., a zatem po wejściu w życie art.25 ust.1b ustawy emerytalnej. Ubezpieczona nie miała przy tym możliwości zmiany konsekwencji decyzji co do nabycia prawa do emerytury [redacted]. Nie mogła on także skorzystać z uprawnień w kształcie, jaki istniał przed wprowadzeniem art.25 ust.1b ustawy emerytalnej odnośnie do ustalenia wysokości emerytury w wieku powszechnym.

Tym samym i w odniesieniu do [redacted] standard konstytucyjny wynikający z art.2 ustawy zasadniczej nakazuje odmówić zastosowania art.25 ust.1b przy ustaleniu wysokości emerytury [redacted] w wieku powszechnym. W tym zakresie podzielić w pełni należy ocenę prawną sądu pierwszej instancji.

W judykaturze przyjmuje się, że sąd powszechny może odmówić zastosowania przepisu w konkretnej sprawie, jeżeli jest on sprzeczny z Konstytucją, nawet jeżeli nie było to przedmiotem oceny przez Trybunał Konstytucyjny (np. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., V CSK 377/15, OSC 2016,12/148, wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 2019 r., II CSK 493/18, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 lutego 2017 r., II FSK 3236/16).

Nie można również pominąć, że w odniesieniu do ustalenia wysokości emerytur osób objętych zakresem podmiotowym wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., rozważającego kwestię zgodności art.25 ust.1b ustawy emerytalnej ze standardami konstytucyjnymi, stwierdzona niezgodność z Konstytucją skutkowała podjęciem działań ustawodawczych zmierzających do przywrócenia standardu konstytucyjnego.

Ustawą z 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od 10 lipca 2020 r., do ustawy emerytalnej wprowadzono art.194i-194j.

Zgodnie z treścią art.194i ustawy emerytalnej, do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w 1953 r., nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury [redacted] w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222), pod warunkiem że prawo do emerytury [redacted] wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r.

Natomiast w myśl art.194 j. ust.1 ustawy emerytalnej, kwotę emerytury [redacted] na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w 1953 r., który wcześniej pobierał emeryturę wymienioną w art. 25 ust. 1b na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r., ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i.

Regulacja art.194i i 194j ustawy emerytalnej była wynikiem oceny stanu prawnego oraz zalecenia Trybunału Konstytucyjnego zawartych w wyroku z 6 marca 2019 r. (P 20/16), w którym stwierdzono, że art. 25 ust. 1b ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ustawodawca zatem przewidział możliwość ponownego ustalenia wysokości emerytury [redacted] w 1953 r., która pobierała emeryturę wymienioną w art. 25 ust. 1b na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 r. Celem tej regulacji, jak wcześniej wskazano, było wyeliminowanie stanu niekonstytucyjności w odniesieniu do tej grupy osób.

Jednakże należy mieć na względzie, że takie same cechy relewantne – w płaszczyźnie elementów istotnych – występują również w odniesieniu nie tylko do osób urodzonych w 1953 r. Także i osoby urodzone wcześniej, które nabyły prawo do emerytury [redacted] na podstawie wniosku złożonego przed 6 czerwca 2012 r., a prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym nabyć mogły po 1 stycznia 2013 r. Istotna jest bowiem data złożenia wniosku o emeryturę wcześniejszą (przed 6 czerwca 2012 r.), a także nabycie prawa do emerytury [redacted] z osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego po 1 stycznia 2013 r. Elementy te bowiem mają kluczowe znaczenie w kontekście oceny, czy osoby korzystające z uprawnienia do emerytury [redacted] w art.25 ust.1b ustawy emerytalnej miały pełny obraz konsekwencji swojej decyzji o skorzystaniu z prawa do emerytury [redacted] w kontekście mechanizmu ustalania wysokości emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie, jak wskazano, ubezpieczonej przyznane zostało prawo do emerytury [redacted] od 1 września 2007 r., zaś prawo do emerytury [redacted] z osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego nabyła ona od 5 kwietnia 2016 r. Tym samym relewantne elementy w sytuacji prawnej ubezpieczonej są takie same, jak w odniesieniu do podmiotów objętych zakresem art.194i i 194j ustawy emerytalnej.

Należy przy tym uwzględnić zasadę równości, wynikającą z art.32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Rozumieć ją – w odniesieniu do oceny

norm prawnych – należy jako nakaz nadawania im takich treści, by kształtowały one w jednakowy (podobny) sposób sytuację prawną podmiotów jednakowych lub podobnych. Zasada równego traktowania oznacza, że w każdym przypadku podmioty należące niewątpliwie do tej samej kategorii muszą być traktowane równo, a podmioty należące do istotnie różnych kategorii mogą być traktowane różnie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 września 2022 r., III USK 508/21).

W świetle powyższego art.25 ust.1b ustawy emerytalnej stosowany wobec wcześniejszych emerytów, którzy wniosek o wcześniejszą emeryturę złożyli przed 1 stycznia 2013 r., może być również oceniony jako niespełniający standardu konstytucyjnego w postaci zasady równości wobec prawa wyrażonej w art.32 ust.1 i ust.2 Konstytucji. Jak wskazano, z zasady równości wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą relewantną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 września 1997 r., K 15/97, wyrok TK z dnia 21 września 1999 r., K 6/9, wyrok TK z dnia 28 maja 2002 r., P 10/01 czy też wyrok TK z dnia 15 lipca 2010 r., K 63/07).

Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż oceniając daną regulację prawną z punktu widzenia zasady równości, należy w pierwszej kolejności rozważyć, czy można wskazać cechę istotną uzasadniającą równe traktowanie podmiotów prawa, czyli czy podmioty są podobne pod jakimś istotnym względem. Ustalenie to wymaga analizy celu i treści aktu normatywnego, w którym została zawarta badana norma prawna. Jeżeli natomiast prawodawca różnicuje sytuację podmiotów prawa, należy ustalić, czy są one zasadnie potraktowane odmiennie. Należy zauważyć, że dopuszczalne jest także zróżnicowanie sytuacji prawnej podmiotów podobnych, czyli odstępstwo od zasady równości. Odstępstwo takie nie musi oznaczać naruszenia art.32 Konstytucji. W przypadku podmiotów podobnych, należących do tej samej klasy (kategorii) istotnej, domniemanie przemawia za brakiem zróżnicowania (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 lipca 2010 r., K 63/07).

Jak wskazano wcześniej, w odniesieniu do sytuacji ubezpieczonej kategorią podobną, charakteryzującą się takimi samymi cechami relewantnymi, są podmioty objęte zakresem regulacji art.194i i art.194j ustawy

emerytalnej (por. posiłkowo uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2025 r., III USKP 137/23).

Z powyższych względów zasadne jest ponowne ustalenie wysokości emerytury [redacted] z osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego - przy odpowiednim zastosowaniu zasad wynikających z dyspozycji art. 194i oraz art. 194j ustawy emerytalnej. W takiej sytuacji – przy braku wyraźnej regulacji obejmującej zakresem podmiotowym ubezpieczoną - jedną z metod zniwelowania stanu niekonstytucyjności jest zastosowanie analogii (legis lub – rzadko – iuris). W sprawie niniejszej, na zasadzie analogii legis, uznać należy, że ponowna wysokość emerytury [redacted] zostać ustalona na zasadach określonych w art.194i i art.194j ustawy emerytalnej.

Z tych względów nie mogą odnieść skutku zarzuty naruszenia 25 ust.1b ustawy emerytalnej, jak również art.114 ust.1 pkt 1 i 6 ustawy emerytalnej, aczkolwiek należy zgodzić się z organem rentowym, że podstawy zastosowania art.114 ust.1 pkt 1 i art.114 ust.1 pkt 6 ustawy emerytalnej są odmienne.

W tych warunkach uznać należy, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu odnośnie do przeliczenia wysokości świadczenia [redacted].

W świetle powyższego, apelację organu rentowego uznać należało za bezzasadną. Zgodnie zaś z art.385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna. Dlatego też, na podstawie art.385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego.

Sąd Apelacyjny orzekł także o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym – na podstawie art.108§1 k.p.c. w zw. z art.98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art.99 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wynikającą z art.98§1 k.p.c., strona przegrywająca winna zwrócić stronie przeciwnej koszty celowego dochodzenia swych praw i celowej obrony. Z uwagi na to, że apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu, organ rentowy – jako strona przegrywająca – winien zwrócić ubezpieczonej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego, ustalona na podstawie §10 ust.1 pkt 2 w zw. z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, wynosi 270 zł. Orzeczenie o odsetkach znajduje swoją podstawę w treści art.98§1^1 k.p.c.

